

**Տ. ՄՈՒՇԵՂ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԲԱԲԱՅԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ՊԱՅԱՆԵ ՎԱՆՔՈՒՄ
ՊԱՅՏԱՌԱԿԵՐՊՈՒԹՅԱՆ ՏՈՆԻՆ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ**

(11 հուլիսի, 2021 թ.)

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

«Յոռն կացէ եւ մի՛ երկնչիւ»:
(Մատթ. Ժէ. 7)

Սիրելի՛ հավատացյալներ,
Աստվածտեսուծայան անսասան հավատքն այսօր առաջնորդել է մեզ սուրբ եկեղեցի:

Աստծու զորութեան ներկայութեանն զգալու հույսն աղոթքի միջոցով առ Տեր ենք բարձրացնում՝ ապավինելով Նրա ողորմութեանը:

Հաղորդութեամբ Աստծուն ենք միանում՝ ուխտելով սիրո պատվիրանի մեջ հավատարիմ լինել:

Այսօր տոնն է մեր Տիրոջ՝ Հիսուս Քրիստոսի պայծառակերպութեան: Այսօր հայտնութեան օրն է Աստծու զորութեան ճաճանչի: Լեռան վրա, Մովսէս եւ Նդիա մարգարեների ներկայութեամբ, Աստված մեկ անգամ եւս վկայեց, որ Հիսուս է Իր սիրելի Որդին, որին պետք է լսենք: Եկեք մենք եւս՝ հավատաւոր հայորդիներս, Պետրոսի նման խոստովանենք եւ բարձրաձայն վկայենք, որ դավանում ենք Հիսուս Քրիստոսին՝ կենդանի Աստծու Որդուն, որ այսօր ի տես դրեց Իր կենդանարար փառքի լույսը: Հրաշք, թէ՛ իրողութեան: Առաքյալները Թաբոր լեռան վրա հրաշքից ավելին՝ Քրիստոսի հրաշագործող աստվածային զորութեանը տեսան:

Աստվածաշնչում ավանդված՝ մարդկության պատմությունը հարուստ է օրինակներով, երբ մարդիկ բացահայտում են իրենց իրական կերպարը: Հինկտակարանյան սրբերին հասկանում ենք Նոր Կտակարանի միջոցով: Աստվածհայտնութեան դեպքերը նույնպէս մեզ հասկանալի են

դառնում նոր լույսի ներքո. հուր, ամպ, ձայն եւ ահա՝ Աստված մարդացյալ, մեզանից Մեկը:

Հիսուս Քրիստոս Իր հետ վերցրեց Իր աշակերտներից երեքին եւ նրանց վկաները դաձրեց Իր փառքի: Աստված մեզ ընտրում է Իրեն ընկերակցելու: Աստված հնարավորություն է տալիս ականատես լինելու Իր զորությանը: Աստված վստահում է մեզ եւ երկարաժամկետ ընթացքի մեջ թողնում, որ հասկանանք՝ ինչ եւ ինչո՞ւ է տեղի ունեցել: Եւ որքան էլ որ աշխարհը փորձի մեզ համոզել, որ մարդը մարմին է միայն. պիտի տքնի, վաստակի, ապրի, ավարտի իր կյանքը՝ հողին դառնալով: Մենք՝ որպես քրիստոնյաներ, անխախտ կերպով հավատում ենք, որ այդ մարմինը կոչված է Սուրբ Հոգու տաճար լինելու:

Երբեմն մենք հաճախ չենք էլ գիտակցում, որ պատվի ենք արժանացել՝ աստվածոթեսության եւ Աստծու ներկայության վայելքի: Չենք էլ անդրադառնում, որ եզակիներից ենք, որ ընտրվել ենք՝ Նրա հետ լինելու: Եւ այդ ամենին ի տես՝ մեր տկար բնությամբ ընկրկում ենք եւ «երեսն ի վայր ընկնում»: Աստված, որ քննում է մեր սրտերը, գիտի, որ տկար ենք, ուստի դիմում է մեզ. «Ուտքի՛ ելեք եւ մի՛ վախեցեք» (Մատթ. Ժե. 7): Ահա՛, Քրիստոս հրավիրում է մեզ քաջ լինելու, ոտքի մնալու՝ հավատքով զորացած, Աստծու ներկայությամբ տոգորված:

Հաղթահարելի է ամեն ինչ, երբ Աստված մեզ հետ է: Բայց ավելի կարեւոր է, որ մենք լինենք Աստծու հետ: Ահա խորհուրդն ու երանական վիճակը Պաշտառակերպության. լինել Աստծու հետ, վայելել Բարձրյալի ներկայությունն այնպես, որ կրկնենք առաքյալի հետ. «Տէր, լավ է, որ մենք այստեղ ենք» (Մատթ. Ժե. 4):

Սիրելի՛ հավատացյալներ, Քրիստոս նախապատրաստում է մեզ, խոսում գալիք դեպքերի մասին: Մեզ՝ Իրեն հետեւելու ընտրություն կատարածներին, բացահայտում յուրաքանչյուրիս բաժին հասնող խաչի ծանրությունը. ուրանալ ինքներս մեզ եւ հետեւել Իրեն: Այլակերպենք մեր կյանքը, կենցաղը, մեր բառն ու բանը: Պաշտառակերպվենք, լուսավորվենք լույսով Քրիստոսի, որ հրավեր է կարգում մեզ եւ վստահեցնում, որ երբեք ուշ չէ ամեն ինչ սկսել կրկին, կանգնել նեղ եւ անձուկ, սակայն մաքուր, ճերմակ ճանապարհին: Մեզանից յուրաքանչյուրի մեջ՝ մեր հոգու խորքում, Աստված, որպես բարի հունդ, արդեն դրել էր այդ լույսը, եւ այն միշտ ուղիղ համեմատական է մեր մաքրությանը, մեր զործերին: Որքան որ բարի եւ աստվածահաճո է մեր կյանքի ընթացքը, այնքան ավելի

է շողարձակում այդ լույսը՝ տեսանելի դարձնելով Աստծու ճշմարիտ ներկայությունը մեր մեջ:

Բոլորդ, վստահ եմ, տեսել եք Սուրենյանցի նկարը, երբ Հիսուս ձեռքերը պարզած կանչում է մեզ. «Եկեք դեպի Ինձ»: Պետք է ընտրել դեպի Աստված տանող ճանապարհը, այլ ոչ թե քայլել այդ ուղղությամբ: Հաստատուն քայլերով գնանք առ Աստված: Ծանապարհը, սիրելիներս, ուղղության հետ պետք չէ շփոթել: Հաճախ մարդիկս կարծում ենք, որ դեպի Աստված ենք գնում: Չենք գիտակցում, սակայն, որ աշխարհից ենք փախչում: Շատ հաճախ մենք, փախչելով ամեն ինչից, թաքնվում ենք կարծեցյալ ամենաապահով տեղում՝ ինքներս մեր մեջ: Չենք անդրադառնում, սակայն, որ այն ապահով կդառնա, երբ Աստված բնակվի մեր մեջ, երբ Նա մեր սրտի, հոգու եւ մտքի հետ ամբողջություն դառնա:

Եթե մենք փոփոխություն ենք ուզում մեր կյանքում, ինքներս առաջինը դառնանք այդ փոփոխությունը: Այս նույն առաքյալներին՝ Պետրոսին, Հակովբոսին եւ Հովհաննեսին կրկին առիթ է տրվում: Հնարավորություն՝ լինելու Քրիստոսի կողքին, այս անգամ, սակայն, Նրա «տրամության եւ տագնապի» (Մատթ. ԻԶ. 36—46) պահին՝ Գեթսեմանիի պարտեզում աղոթքի ժամանակ, երբ փոխանակ աղոթքով զորակցեին իրենց Վարդապետին, ննջել էին հանգիստ՝ անգիտակից վերահաս դեպքերին:

«Արթուն մնացեք եւ աղոթք արեք, որպեսզի փորձության մեջ չընկնեք» (Մատթ. ԻԶ. 41): Ոչ մի հանդիմանություն, ոչ մի դատապարտություն Քրիստոսից, այլ միայն հրավեր՝ սթափ եւ մշտամնա աղոթքի:

Այսօր առավել, քան երբեւէ, մենք, մեր ազգը, փորձություններից հեռու մնալու համար աղոթքի անհրաժեշտություն ունենք: Այսօր միմյանց սիրելու, միմյանց եւ մեր կյանքերն այլակերպելու համար աղոթք բարձրացնելու հրամայական ունենք: Աստված բնակվում է այնտեղ, որտեղ միաբանված են անխառն, անպայմանական եւ աստվածային սիրով:

Սին են մեր գործերը, երբ չկա խորապես ապրված աղոթք, որ փոխում է մարդուն:

Սին են մեր խոսքերը, երբ չկա աղոթք սրտի խորքերից, որ բուժում է մարդուն:

Սին են մեր օրերը, երբ չկա աղոթք հավատքով, որ կյանք է պարգևում մարդուն:

Աղոթքով հնարավոր է ամեն ինչ: Ահա՛, սիրելի՛ հավատացյալներ, Պայծառակերպության տոնի խորհուրդը, ոտքի կանգնել, չվախենալ,

արթուն մնալ եւ աղոթել, որպեսզի շարունակենք մնալ Աստծու հետ եւ փորձության ու գայթակղության մեջ չընկնենք:

Հիշենք եւ իմանանք, որ Պայծառակերպությունը միայն Վարդավառը չէ, որ Այլակերպությունը ջրոցին չէ, որ ազգային սովորությունը դեռ ամբողջապես ընկալված, յուրացված, կյանքով ապրված եւ եկեղեցականացված ավանդություն չէ: Ունկնդիր Աստծու խոսքին եւ եկեղեցու հայրերին, որպես անսասան հավատքի դրսեւորում՝ քրիստոնեացված սովորությունը չշփոթենք Պայծառակերպության բուն խորհրդի հետ:

Արդ, միմյանց վրա ջուր ցողենք ոչ թե զվարճանալու կամ զովանալու համար, այլ ցողենք՝ ի նշան կենդանի ջրի մեր ծարավի, որի անհատնում աղբյուրը պայծառակերպյալ Հիսուս Քրիստոս է, ու խնդրենք Նրան պարգեւելու մեզ կենաց ջուրը, որից խմելով՝ հավիտյան չպիտի ծարավենք. ամեն:

